

Báránfelhős kéklő ingben

*Báránfelhős kéklő ingben,
ahogy a szél
az udvarunkból felkapott,
lenn a földön,
fenn az égen, megláttam még
hajnalcsillagom
s a velünk született szégyent.
Azt akartam letörölni
tehetetlen, azt a szégyent,
gyalázatam,
más-okozta-szegénységem
s tehetetlenségem.
Röpültem hát szabott pályán
bolygómmal az égen,
csillagként is hányszor sírtam
fényévekben álldogálva
néztem,
messze sír anyám,
apám meg csak hallgat ott
a bánat oldalán.
Sírt az ingem, sírt a gatyám,
sírt a fájdalom,
testem mintha nem is lenne,
ezeréves rabságomban
végtelenből végtelenbe,
mintha lelkem rongya lengne,
báránfelhős kéklő ingben
gönceimben úgy röpültem
ezer éve, szabadság után.*

Hazámhoz, karácsonykor

*Sok rabságunkban és kevés szabadságunkban
megöregedtünk, és mégis szeretünk, hazám.
Mi elmegyünk maholnap, de neked itt kell maradnod
örökre, és várni és várni évről évre, napra nap, minden éjszakán
kisdéd Jézuskáinkat, sok-sok magyar Messiást.*